

Just saba peale olin selle tühja loomale astunud. Ta ei saanud mulle küll midagi paha teha — aga mu õnneotsumine — mu abielu — Wiiu, kõik jäiwad sinna paika. Pärast ma nutsin. Aga kui ema, kes enne mind koolist oli koju jõudnud, mulle nukral meelel jutustas: „Kooli Hõns“ olnud koguni pahas tujus, kõnelenud minu isaisa ilmategemisest ja hulgukestest ja ei tea mis weel, ning et minust ja Wiust paari ei võida saada, seal olin üsna rabuline.

Sina olid sellel sama päewa õõse külast ära käinud.

Mina läksin paari nädala pärast ka. nagu sa ju tead, Kalda sepa juure. Sest sel ajal oli sepalõõts ja tulewuri wäga mu meele pärast. Wiinul oli ju iga suwel enne punane kleit. See punane kleit tabris mult mu mõistuse rõõwida ja kui ma ei efsi, übelt teiselt ka — ääsi punane tulufe, see andis mulle mu mõistuse jälle tagasi. Däidasse, armastus olla kui tulufe! Õm, tulufesol suurem wägi hoopis, seda nägin omast käest selgeste ära.

Ja Wiiu, mis tal wiga on sest, et wanamees teda meile kummagile ei soowinud?

„Ega tal wiga ole küll kedagi. Tal on ka wististe ühe naese kohta liig mebeline waim. Üks tark naesterabwas. Aga wanamehe süü see ju üfsi pole, et Wiiu wanaks tüdrukutks jäi.“

Pole, pole! Aga see on kergem öõlda. Wiimati on ju, kui süüft ülepea kõneleme, meil kõigil kosmel süüd. Sina läksid ära, soowisid tüdrukut mulle; mina läksin ära, soowisin sulle. Tulime tagasi ja soowisime ikka sõnalausumata teda teine teisele. Wiiu waatas ise ka kord übe kord teise peale, ei teadnud isegi keda pidi wõtma. Nii oleme wanaks saanud mina oma ääsi ääres, sinna wedski müriinal ja Wiinut õnnistawad külanaised, et ta nende tütrede tuduma ja õmblema õpetas ning waesematel tütarlastel weimewalka täidab.

„Nii ta on.“

A. Soone.

Dr. Elias Põnnrot †. Wana ja elatanud aulik on rahu leidnud. Soome wanem mees, kuulsam selle wenasmaa poeg lahkus ülemasse rahuriiki minnes siit maa pealt 7. Märtsil 1884. Sähärdust mehi ei nuteta toga

üfsikult, siin ja seal üks sugulane ja sõber: terwe maa leinab, kannab kurbdust oma kadunud wenna, oma kadunud poja pärast. Terwe Soome maa lõunast põhjani ning läänest idasewani oli üks leina koda. Isa lohus isamaalt, lapsed pidiwad kurwastama. Aga seda isa oli Jumal armull lastnud oma maapealse töö truuste ja laialisel mõõdul õpetada. Ta ei lahkunud enneaegu, ega ootamata. Wana ja elatanud, pani ta enese wäsimusest puhkama. Ta ei jätnud oma lapsi, see on oma isamaad mitte päranduseteta. Pärandus pole ka mitte igapäine, mammon, mis iga waras warastab ning iga rõõwel rõõwib. Selles waimust, mis Jumal laulikule oli armul kinkinud, on ta piisut oma omastele pärandada jätanud kirjades, mis ta kirjutanud. Kui see õnneks on antud, siis wõib juba üks ainus töö mehe mälestust mitme põlwele kinnitada. Elias Põnnrot on palju tööd teinud kirja põllul ja muidu — surmatunnini oli ta agar toimetuses — kõik wõib ära kustutatud ja hääwitatud saada, üks töö, üks nimi jäägu ja Põnnroti nimi jääb ka; see töö on „**Kalewala**“ nime all Põnnrotile auu ning tänu, Soome rahwale aga übe kauni wana põlwe mälestuse toonud, millesse Soomlased kui ühte peeglist wõiwad waadata. „Kalewala“ näitab Soomlastele lihtsal, kui ka luulelikul näul wana tugewat Soome rahwa tüwi ja sisemist tuuma. Kui Soomlased oma olemiku teritatud silmal ja teadmise teel tahawad tunda saada, siis peawad nad „Kalewast“ esmalt enda minewiku uurima. Põnnrot on neile tulewaseks teekäiguks kauni kaasawara koku pannud. Hingagu ta põrm rahus hõua sees!

Nikolai Aleksandrowitsh, Suurwüri Trooni pärija. 6. Mai kuul 1884 oli terwel Wene riigil rõõmu pidu. Nikolai Aleksandrowitsh, Suurwüri Troonipärija sai sel päewal kui oma 16. sündimise päewal täis ealisteks tunnustatud. Meie Eestlased palwetajime kõiide teiste Wene riigi kodanikkudega sel üli wäga tähtsal päewal Kõige Wägewama trooni ees, et Tema mõistust, wäge ja terwist annaks noorele Suurwüristile tema kõrgete wanemate rõõ-